Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar

Üçüncü Kitap

Bölüm Başlıkları

1. Karbonariler
2. Rennes
3. Saint Sulpice
4. Asmodeus
5. Johann Salvator
6. Altın
7. Parzival
8. Gizli Dosyalar
9. Plantard
10. Hangisi Doğru?
11. Yirminci Yüzyılda Masonlar
12. Masonların Töresi
13. Loca Toplantıları
14. Türk Masonlar
15. Çağdaş Tapınakçılar
16. Çağdaş Rozkruacılar
17. Komplocular
18. Yeni Dünya Düzeni
19. Kaynakça

Bölüm 1

Karbonariler

Önceki kitabın son bölümünde artık 20. yüzyıla gelmiştik ama şimdi yine 18. yüzyıl sonlarına döneceğiz.

Bu kez İtalya'dan başlayacağız.

1770'li yıllarda, Napoli'de bir gizli örgüt oluşturulmuştu: Karbonariler.

[Fransızcada "Charbonniers", İngilizcede "Carbonaris". Sözlük anlamı uyarınca Türkçede "odun kömürü yakanlar" demektir.]

O sıralarda ve ilk kez orada kurulduğu, amaçları, nasıl çalışmalar yaptığı, ancak sınırlı düzeyde öğrenilebilmiştir. Baştan sona politik bir nitelik taşıdığı biliniyor. Amaçları da şöyle belirtiliyor:

"Birçok ayrı krallığın bulunduğu İtalya başta olmak üzere, Avrupa'daki her ülkede ulusallık bilincini geliştirmek, halkların özgürlüklerine sahip çıkmasını sağlamak, toplumları kral ve imparatorların baskısı altından kurtarmak, bunun için her yerde demokratik rejimi yerleştirmek."

Karbonariler hakkında elde edilebilmiş bilgilere göre, başlıca iki kurumdan esinlenmişler: Biri Masonluk, diğeri daha önce sözünü ettiğimiz Fransa'daki Compagnie de Saint-Sacrement adlı örgüt.

Masonluktan, kullandıkları simgeleri belirlemek, diğerinden ise genel yapılanma tarzı bakımından yararlanmışlar. Ezoterik kurumlar gibi, dereceleri olması ve öğretilerinin kapsamında simgeler kullanmaları, ille de Masonluktan esinlenmiş olduklarının kanıtı sayılamazsa da onlardan söz edildiğinde hemen masonlar ile bağlantıları da gündeme giriyor. Bunun, daha sonra göreceğimiz ve mantıklı görünen bir gerekçesi de var.

Bu örgütü kimin kurduğu, kimlerin yönettiği ise bilinmiyor. Adı üstünde, bu bir "gizli örgüt... Tarih içinde, sık sık değindiğimiz Siyon Örgütü gibi birtakım gizli örgütlere ilişkin belgeler sonradan ele geçmiş ve bunlar hakkında sınırlı da olsa bilgi edinilebilmiş. Fakat Karbonariler ile bağlantılı böyle bir belge henüz bulunamamış. Sadece üyelerinin ne gibi kişiler olduğu biliniyor. Toplumun orta tabakasından insanlar. Bürokratlar, köylüler, askerler, birtakım serbest meslek sahipleri... Ünü olmayan hatta toplumda pek tanınmayan ama kendilerince "önemli" sayılan kişiler.

Aralarına aldıkları yeni üyeleri, kendilerine özgü bir inisiyasyondan geçirdikleri, dört dereceli bir sistem uyguladıkları biliniyor. Hepsi bu kadar.

Örgütün her üyesi "kömür", toplantı yeri "kömürcü dükkânı" anlamına gelen bir terimle anılırmış. Ancak dükkânlarının nerede olduğuna ilişkin hiçbir bilgi yok.

Karbonariler hakkında bir diğer bilgi var ki, işte o pek ilginç. Şöyle:

Her kömürün yanması, "ısı vermesi" yani örgütün amaçlarına uygun bir işi gerçekleştirmesi gerekirdi. Fakat kendisine umut bağlanarak örgüte alınmış üyelerden kimileri etkin olarak doğru dürüst bir şey yapmıyor, sadece laf üretiyordu. Örgütün simgesel deyişiyle, sadece duman çıkarıyor, başka bir işe yaramıyorlardı. Böyle üyeler, "marsık" olarak anılırdı.

Bu örgütün en önemli niteliği, her bir kömürcü dükkânının sadece merkeze bağlı ve diğerlerinden habersiz olarak çalışması... Böylece örgütün her üyesi sadece kendi dükkânında bulunanları tanıyor. Bu da, salt politik nitelik taşıyan bir gizli örgüt için zorunlu sayılmış bir önlem. Herhangi bir dükkân ele verilecek ya da göçertilecek olursa, diğerleri bundan hiç etkilenmiyor. Merkez göçertilecek olsa bile, diğerleri varlığını ve çalışmalarını sürdürebiliyor.

*** * ***

İtalya'daki Karbonarilerin kendi ülkelerini öncelikli tutmuş olmalarına karşın, bu örgütün başta Fransa olmak üzere diğer Avrupa ülkelerinde de etkinlik göstermiş olduğu anlaşılıyor. Dolayısıyla, Büyük Fransız Devrimi'nin oluşumunda payları bulunduğunu düşünmemek hemen hemen olanaksız.

Bu nedenle de o devrimin ileri gelenlerinden kimilerinin hem mason hem Illuminati üyesi olduğu gibi, birer "kömür" olması da beklenir.

Zaten bu nedenle Karbonariler ile masonların sıkı bir iş birliği kurdukları söylenmiştir. Hatta bunun aslında bağımsız bir örgüt olmayıp, Masonluğun yan kollarından biri olduğu da ileri sürülmüştür.

Bir de bunun tam tersini ileri sürenler var. Onlara göre ise, Masonluğu aslında Karbonariler kurmuş.

Bu iddianın bir ön yargıya dayandığı belli: Masonluğun, dünyanın her yerinde devrimler düzenleyerek, politik rejimleri yıkmak amacını taşıdığına ilişkin suçlama…

Büyük Fransız Devrimi bir yana bırakılırsa, Karbonarilerin 18. yüzyılda neler yapmış, ne gibi işlere bulaşmış olduğu bilinmiyor. Gerçi her nerede amaçlarıyla bağdaşan bir politik eylem görülmüşse, o işin içinde bu örgütün üyelerinin de parmağı olduğu düşünülebilir ama bunun ne derecede doğru olacağını da göz önüne almak gerekir. Karbonariler de birçok bakımdan ama sadece politik alanda olmak üzere masonlar gibi bir "günah keçisi" sayılmış, belki de hiç ilgileri olmayan birçok olay üzerlerine yıkılmıştır.

Fransa'da monarşinin geri getirildiği 1815 yılından sonra, Karbonarilerin tam o sırada Avrupa'da yer yer beliren küçük krallıkları devirmeye uğraştığı, sonradan elde edilmiş olan sınırlı bilgilerden derlenebiliyor. Özellikle küçük küçük krallıklar ile uğraşmış olmaları, herhalde birbirinden bağımsız çalışan kollarının gücünün ancak o kadarına yetmesindendir.

Fransa'da krallık geri gelince, Siyon Örgütü de umutlanıp hemen elini kolunu sıvamış olabilir. Ancak bu noktada dikkatli olmak gerek: Karbonariler ile Siyon Örgütü arasında bağlantı olduğu varsayılamaz. Çünkü Siyon Örgütü monarşiden yanadır; Karbonariler ise her türlü antidemokratik rejime karşı.

* * *

Karbonariler de Siyon Örgütü gibi gösterdikleri eylemlere doğrudan katılmayıp, başka kurum ve dernekleri kullanmayı öngörmüş... 19. yüzyıl sonlarına doğru Fransa ve Batı Trakya'da adı hayli duyulmuş olan Jön Türkler, bu tür örgütlerin arasında gösteriliyor. Bunda bir tarih uyumsuzluğu görünüyor ama olsun!... Bir toplumdaki insanların tarihe ilişkin genel bilgi birikimi yetersiz ise, bu gibi tutarsız iddialarda bulunanlar da *«Nasıl olsa farkına varmazlar.»* diye düşünerek bu çelişkileri önemsemiyor.

19. yüzyıl sonlarında, başta Selanik olmak üzere Batı Trakya'da etkinlik göstermeye başlayan İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin de Karbonariler ile yakın bağlantısı olduğunu ileri sürenler çıkmıştır. Bu iddia, açıkça bir art niyet üzerine kuruludur. Amaç, Karbonarilerin masonlar ile özdeş tutulması üzerine, İttihat ve Terakki Cemiyeti'ni de Karbonarilere bağlamaktır. Masonluğun çok kötü bir şey olduğu zaten bilindiğine göre, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin de kötülenmesini sağlamak amaçlanmıştır. İttihat ve Terakki Cemiyeti, doğrudan masonların bir ürünü de sayılmıştır ama o ayrı. Fazla mal göz çıkarmaz!

Burada tüm bu kurumların hiçbirinin savunmasını yapmakta değiliz ama İttihat ve Terakki Cemiyeti ile Karbonariler arasında doğrudan bir bağlantı kurmanın, tarihsel gerçekler ile çeliştiğini belirtmeliyiz.

* * *

Karbonarilerin tarihteki örgütsel varlığı 19. yüzyıl ortasında sona ermiş görülüyor. Elbette sonradan çeşitli ülkelerde aynı amacı benimseyen başka kişi ve gruplar oluşmuştur ama onların Karbonariler olduğunu ileri sürmek, ancak komplo teorileri yaratmaya pek meraklı olanların kurgularından biri olur.

Buna benzer bir yanlışlığın İtalya'daki Karbonariler için de yapılmış olduğu görülüyor.

İtalya'nın ünlü ulusal kahramanı, 19. yüzyılın ikinci yarısında bu ülkenin kendi içindeki birlik ve bütünlüğünün gerçekleşmesini sağlamış olan Giuseppe Garibaldi'nin de, hem mason hem bir karbonari olduğu söyleniyor. Mason olduğunu kimse yadsımamış; birçok kaynakta adı, tarihteki mason olan ünlüler arasında geçiyor. Karbonariler ile bağlantısının bulunması ise, kronolojik bakımdan yanlış. Ancak bazı çevreler, insan haklarını ve özgürlüğü savunan, ülkesinin bağımsız bütünlüğünü gözeten, bu uğurda çaba harcayan herkesi kötü bir kişi olarak görür. Onları doğrudan yaptıklarıyla değil, başka yakıştırmalarla suçlamaya girişir. Kimi İtalyanlar Giuseppe Garibaldi'yi göklere çıkarırken, kimileri de hem mason hem karbonari olduğunu belirterek yerden yere vurur. Kuşkusuz, bunda Katolik Kilisesi'nin de çok etkisi var.

* * *

Fransa'ya tam anlamıyla monarşiyi yeniden getirmeye girişen 10. Charles, 1830 yılındaki darbeyle tahttan indirildi. Yerine göstermelik bir kral olarak, Bourbon hanedanından bir soylu olmakla birlikte, gençliğinde Büyük Fransız Devrimi'ni desteklemiş olan Louis Philippe geçirildi. O da 1848 yılındaki devrimle tahttan indirilip, Fransa'da krallığa son verildi.

İşte Fransa'da burada sadece pek kısa bir özetini verdiğimiz bu olaylar dizisi, Karbonarilerin tarihte açıkça bilinen en büyük başarısı sayılmaktadır.

Böylece Fransa'daki Karbonariler, amaçlarına ulaştı. Amacı gerçekleşmiş olan bir örgüt ya da kurumun varlığının gerekçesi kalmadığı için, dağıldılar.

Kuşkusuz, bu sadece Fransa için geçerliydi. Gerçi o dönemde Fransa, kavuştuğu cumhuriyeti ancak üç yıl yaşatabildi. Genellikle 3. Napoléon adıyla anılan Louis Bonaparte, Fransa'da krallık yine yıkılınca cumhurbaşkanı oldu ama sonra imparatorluğunu ilan etti.

Karbonariler için çok geç!... Fransa'daki dükkânlar dağılmıştı. 1870 yılında Fransa, Prusya'nın o dönemdeki ünlü şansölyesi Otto von Bismarck tarafından bir diplomatik oyunla savaşa sürüklenmesinin ertesinde, yine cumhuriyete kavuştu ama artık bunda Karbonarilerin de payının olduğu söylenemez.

19. yüzyıl ortasında Avrupa'daki diğer birçok ülkenin politik durumu, Karbonarilerin amaçları bakımından henüz içler acısıydı. Buna karşın, 1850 yılı sonrasında bu gizli örgütün adından söz edilmez oldu.

Kimilerine göre, Fransa deneyiminden sonra gelecek için umutlarını yitirip dağıldılar. Buna karşılık kimilerine göre aslında varlıklarını koruyorlardı ama gizlilik düzeyi çok yükseltilmişti. Bundan böyle bu örgütün adının bile hiçbir yerde duyulmaması öngörülmüştü.

Komplo senaryolarına meraklı olanlardan kimisinin şöyle bir tezi var:

"Karbonarilerin etkinlikleri, Siyon Örgütü'nün amaçlarıyla çelişiyordu. Üstelik kendi kullandıkları yöntemi uyguluyorlardı. Bu çok tehlikeli olabilirdi. Bu yüzden Siyonistler, ne yapıp edip Karbonarileri ortadan kaldırdı."

Yine Siyon Örgütü... Bu tez doğruysa, Siyon Örgütü'nün tarih boyunca kendi işine gelmeyen daha birçok örgütü ortadan kaldırmış olması gerekir. Böylece, tarihte kurulmuş olup da sonradan bilinmeyen bir nedenle ortalıktan yok olmuş birçok örgütün sonunu Siyon Örgütü'nün getirmiş olduğu gibi bir fantastik kurgu daha oluşturulabilir.

Masonlukta Devrim

Masonluğa karşıt yazarlardan kimileri, hep masonların her zaman ve her yerde devrimleri desteklemek için, hatta bunlarda doğrudan pay almak üzere kurulup, bu doğrultuda çalıştığını ileri sürüyor ya!... Bir de kimi masonların, bu kurumun kendi içinde gerçekleştirmiş olduğu bir devrim var. İşte bu devrim de Masonluğa karşıt yazarlar tarafından masonları suçlamak amacıyla kullanılmış ama bu kez bambaşka bir açıdan.

Konuya kimi masonların açısından bakılırsa; buna "devrim" değil, çağın gereği olarak "evrim" demek daha doğrudur. Masonluk, ancak bundan sonra asıl kimliğini edinebilmiştir.

Kimilerine göre ise, bu dehşetli bir yozlaşmadır. Öyle ki bu işi yapanların artık Masonluk ile hiçbir ilgisi kalmamıştır. Masonluğun adı kirletilmiştir.

Biz burada, sadece olan biteni özetleyerek anlatalım; yorumunu siz yapın.

* * *

18. yüzyılın ikinci yarısını bölünmüş olarak geçiren İngiliz Masonluğunun kendi içindeki birlik ve bütünlüğünün, 1813 yılında İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın kuruluşuyla sağlandığını anlatmıştık. Kimi mason yazarlara göre, dünya yüzündeki Anglosakson Masonluğu işte böylece doğmuş oldu.

[**Anglosakson Masonluğu:** İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın Masonluktaki "ana büyük loca" olduğunu benimseyen mason kuruluşlarının genel adı.]

İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın ilk büyük üstadı olan Sussex Dükü Frederick Augustus, 1820 yılında 4. George adını alarak İngiltere kralı oldu. Bundan sonra, İngiliz Masonluğunun uluslararası politikasında belirgin bir değişim baş gösterdi. 4. George, Masonluğu, ülkesinin uluslararası boyuttaki ekonomik ve politik çıkarlarının etkili olanaklarından biri olarak değerlendirdi. İngilizlerin ulaşabildiği hemen her yerde, Anglosakson Masonluğunun ilke ve yöntemlerine uygun, doğrudan İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın güdümü altında olmak üzere birçok loca ve büyük locanın kurulmasına girişildi. Bunlar, İngiltere'nin ekonomik ve politik amaçlarına uygun çalışmalara yönlendirildi.

İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın bu girişimi, İskoçya ve İrlanda başta olmak üzere diğer mason örgütlerini telaşlandırdı.

Onlar da aynı şeyi yapmaya girişti, ama hiçbiri İngiltere Birleşik Büyük Locası kadar güçlü değildi ve o denli etkili olamıyordu. İngiliz diplomasisi, diğerlerinin hepsinden farklı ve daha başarılıydı. Dolayısıyla, Masonluktan söz edilince, dünyanın her yerinde bunun sadece Anglosakson Masonluğuna uygun tarzda olduğu sanılıyordu. İngiltere Birleşik Büyük Locası, bu bağlamdaki en büyük desteği de Amerika Birleşik Devletleri'ndeki masonlardan alıyordu.

Fransa'nın en büyük ve en güçlü mason örgütü niteliğini taşıyan Fransa Büyük Doğusu *(Grand Orient de France)*, bu bağlamda kendi tarzını ve anlayışını açıkça ortaya koymaya karar verdi. Gerçi bu örgütün 1773 yılındaki kuruluşuyla birlikte, İngiliz Masonluğuna karşıt ve İskoç Masonluğundan da farklı bir Fransız Masonluğu oluşmuştu ama o tarihte ilkeleri bakımından nasıl bir çelişki sergilediği açıkça belli değildi. Fransa Büyük Doğusu, kendi çatısı altında değişik mason ritlerinde çalışmakta olan locaları barındırıyordu, hepsi o kadar... Belki Fransız Masonluğuna özgü farklı ilkeleri de o tarihlerde ortaya koymaya da girişirdi ama Büyük Fransız Devrimi buna fırsat bırakmamıştı.

Masonlukta yaratılmış devrim de işte bundan yüz yıl kadar sonra, hazırlığı 1849 yılında başlamakla birlikte aslında 1877 yılında oluştu.

*** * ***

Bu devrimin nasıl bir şey olduğunu anlayabilmek için, önce Anglosakson Masonluğunun ilkelerinden bir bölümüne bakmalıyız. Bunu ikiye ayırabiliriz. Birine "bir masonun niteliği", diğerine de "bir locanın çalışma tarzının kaçınılmaz koşulu" diyebiliriz.

Anglosakson Masonluğunda, bir kişinin mason olabilmesi için, öncelikle "teist nitelikli bir dinin inançlısı olmak" yani "evreni yaratan ve yöneten, kaza ve kadere egemen olan, insanlara buyruklarını peygamberler aracılığıyla ileten bir Tanrı'nın varlığına inanıp ona tapınmak" zorunlu görülür. Masonluktaki en önemli kavramlardan biri olan "Evrenin Ulu Mimarı" da, bu nitelikteki Tanrı kavramının karşılığı sayılır.

Masonluk bir din olmayıp, çalışmalarındaki simgeleri de öncelikle eski inşaatçılık mesleğinden almış olduğu için, doğrudan "Tanrı" yerine Evrenin Ulu Mimarı diye bir kavram kullanılmaktadır.

Gerçi bazı mason kuruluşları "Evrenin Ulu Mimarı = Tanrı" görüşüne karşı çıkar; ritüellerinde bu kavrama yer veriyor olmakla birlikte, bunu ille de Tanrı kavramıyla özdeşleştirmez ama o bir başka konu.

Anglosakson Masonluğunda, bir locanın toplandığı yerde bu kurumun en önemli simgeleri olan "gönye" ve "pergel" ile birlikte "kutsal yasa kitabı"nın açık olarak bulundurulması zorunludur.

[Fransızca'da "Livre de la Loi Sacrée", İngilizce'de "Volume of Sacred Law".]

Şimdi buradaki şu "kutsal yasa kitabı" kavramıyla ne denilmek istendiğini sormak gerekiyor.

Bu da Masonlukta kullanılan terimlerden biri... 20. yüzyıl öncesinde bu Tevrat'ı da içermekte olan İncil idi, yani Kitab-ı Mukaddes. Fakat Tevrat hariç olmak üzere sadece İncil'in kullanıldığı yerler de vardı. Ancak, Müslümanların Masonluğa alınması söz konusu olunca, gerektiğinde buna Kuran-ı Kerim de katılır oldu. Bu kavramın kapsamına başka din kitaplarının eklenmesi de var ama o daha sonraki bir tarihte yapılmış olan bir değişiklik.

İşte Fransa Büyük Doğusu'nun 19. yüzyılda yaptığı devrimde, gerek mason olacak kişilerin niteliği gerekse locaların çalışma tarzı bakımından yukarıda belirtmiş olduğumuz kuralların tümü alaşağı edildi. Bunu o yüzden Masonlukta devrim olarak nitelendirdik ama masonlar böyle bir deyişi kabullenmez.

* * *

Daha önce değinmiş olduğumuz üzere, Masonluğun 1723 yılında Londra Büyük Locası'nda yürürlüğe konmuş anayasası, Fransa'da da benimsenmişti. Fransa'daki masonlar, İngiltere'de bu anayasa üzerinde sonradan yapılmış olan değişikliklere aldırmamıştı. Yaşanılan dönemin gereklerine uygun olsun ya da olmasın, Fransa'da bu anayasa geçerli olmayı sürdürmüştü.

Fransa Büyük Doğusu, bu anayasanın kendi örgütü içindeki geçerliliğini 1849 yılında kaldırdı ve kendine özgü yeni bir anayasa oluşturdu.

Bu girişimin gerekçesi özetle şöyle ortaya kondu:

“Masonluğun 1723 tarihli anayasasında yer alan ve değişik anlamlara çekilebilecek ya da farklı şekillerde yorumlanabilecek konular, artık açıklığa kavuşturulmalıdır. Uygulanma alanı kalmamış öğeler kaldırılıp, Masonluğun çağdaş gereklere uygun ilkeleri belirlenmelidir.”

Bu tutumla yeniden belirlenen anayasanın ilk maddesi şöyle düzenlenmişti:

“Masonluk, töresel eğitim ve dayanışma uygulamasıyla, gerçeklerin araştırılmasını amaçlayan, kesinlikle hümanist, felsefi ve evrimsel bir kurumdur. Maddi ve manevi gelişme, bireysel olgunlaşma ve insanlık toplumu için çalışır. İlkeleri şunlardan oluşur:

Karşılıklı tolerans, bireyin hem başkalarına hem de kendisine saygısı ve mutlak bir vicdan özgürlüğü.

Metafizik kavramlar üzerine tüm üyelerinin kendilerine özgü bireysel değer yargıları bulunabileceği nedeniyle, Masonluk her türlü dogmatik benimseyişin tümüyle karşısına çıkar. Bunun için özdeyişi Özgürlük – Eşitlik - Kardeşlik olarak belirlenmiştir.”

Burada bir parantez açalım: İşte, Büyük Fransız Devrimi’nin sloganı olan bu özdeyişin, Fransız Masonluğunda kullanıldığı, üstelik yasa kapsamına alınmış olduğu görülüyor. Masonluğa ön yargıyla karşıt girişimlerde bulunmuş olanların eline vermek üzere bundan âlâ kanıt mı olur?

Fransa Büyük Doğusu’nun bu yeni anayasayı düzenlemekteki gerekçesine bakılınca, bundan sonraki maddelerinin de gerek İngiliz Masonluğunda gerekse 19. yüzyılda onu izleyen Anglosakson Masonluğunda benimsenmiş anayasadan çok farklı olması pek doğal.

Bu değişikliğin tarihi dikkatinizi çekti mi?... Fransa’da ikinci cumhuriyetin ilan edilişinden hemen sonra.

Ancak Fransa Büyük Doğusu, yürürlüğe koyduğu bu anayasa uyarınca yapmak istediği değişiklikleri hemen gerçekleştiremedi çünkü iki yıl sonra ilan edilen imparatorluk, masonları duraksamaya sürükledi. İmparator 3. Napoléon, hem Katolik Kilisesi’ne olabildiğince ödün veriyor hem de masonlara açıkça ters davranıyordu. 1870 yılında artık kalıcı olmak üzere üçüncü cumhuriyet dönemi gelince, masonlar da rahat nefes aldı.

*** * ***

Fransa Büyük Doğusu'nun anayasası, pratikte de birtakım değişiklikler getirmişti. Her şeyden önce, Masonluğa alınacak kişilerin nasıl bir dinsel inancı olduğuna, hatta bir dinsel inancı olup olmadığına bakılmıyordu. Eğer Masonluğun asal amacı yeryüzündeki tüm insanların ve tüm toplumların barış ve mutluluğunun sağlanması ise, kesin bir ayırımsızlık yapılması gerekiyordu.

Bu benimseyiş doğrultusunda, hiçbir dini, dinsel nitelikli hiçbir inancı olmayanların da Masonluğa alınmasına başlandı.

İşte o zaman, Fransız masonlara karşı sesler yükseldi.

Kimileri ateistlerin de mason olabilmesine olanak tanındığı için Masonluğa veryansın ederken, kimileri şöyle bir haykırışa geçti:

«Masonlar ateisttir. Amaçları da dünyaya Ateizmi yerleştirmektir.»

Fransa Büyük Doğusu, 1877 yılında daha da ileri giderek din ile doğrudan bağlantılı ya da herhangi bir şekilde dinsel bir tutumla yorumu yapılabilecek her öğeyi, kendine bağlı olan locaların ritüellerinden çıkardı. Bu arada güme giden çok önemli iki etken vardı: Biri şu "Evrenin Ulu Mimarı" kavramı, diğeri locaların toplantılarında bulundurulması söz konusu "kutsal yasa kitabı".

Bunun üzerine neler olduğunu kolayca tahmin edebilirsiniz: Fransa Büyük Doğusu, önce Katolik Kilisesi'nin şimşeklerini üzerine çekti. Anglosakson Masonluğunu benimseyen tüm mason örgütlerinin şiddetli protestosu ile karşı karşıya geldi. Öyle ki, günümüze gelinceye kadar, Anglosakson Masonluğunda Fransa Büyük Doğusu ile onun paralelinde olan diğer tüm mason örgütleri, bir mason kuruluşu olmamak hatta Masonluğa zarar vermekle suçlandı.

*** * ***

Fransa Büyük Doğusu'nun bu yaptıklarının Fransa'daki tüm masonlarca uygun bulunup desteklendiği sanılmamalı.

Zaten bu ülkedeki locaların tümü Fransa Büyük Doğusu'na bağlı değildi. Bu değişiklikler üzerine oluşmuş bir muhalefet cephesi de vardı.

Bu durum, 1880 yılında özgün İskoç Masonluğuna eğilimli bir diğer büyük locanın oluşmasına yol açtı. Fransa'daki bu yeni büyük loca, 1894 yılında "Grand Loge de France" *(Fransa Büyük Locası)* adını aldı.

Böylece, nasıl 18. yüzyıl ortalarında İngiliz Masonluğu kendi içinde bir bölünmeye uğramışsa, bunun bir benzeri 19. yüzyılın son çeyreğinde Fransız Masonluğu kapsamında oluştu.

Bu arada Fransız Masonluğu'nda bir başka eğilim daha belirmişti:

"Madem Masonluğun temel ilkelerinden biri eşitliktir; bu kavram her alanda, özellikle cinsiyet bakımından geçerli tutulmalıdır. Dolayısıyla, erkekler gibi kadınlar da mason olabilmelidir."

Tamam... Fransız Masonluğunda benimsenen temel ilkelerden birine göre bu doğruydu ama nasıl sağlanabilirdi ki!

Fransa Büyük Doğusu'nda ilerici geçinen masonlar bunu düşüne dursun, 1882 yılında Masonlukta çok daha gelenekçi bir tutumdan yana olan sonraki Fransa Büyük Locası'nın bir locasında, Maria Deraismes adlı bir kadının Masonluğa alınışı ile birlikte, bu konuda da bir devrim gerçekleştirildi.

İşte bu olay, Masonlukta kadınların da kendi başlarına localar kurmasının, ayrıca kadın-erkek ayırımı yapmayan Karma Masonluk olgusunun doğuşunun ilk adımı oldu.

Humanum Genus

19. yüzyılda Katolik Kilisesi, masonların yanı sıra Karbonarilere karşı da cephe aldı.

Bunu pek doğal görmek gerekir. Gerçi Karbonarilerin ritüelik bakımdan nasıl bir çalışma yapıp, nasıl bir öğreti verdiği bilinmiyor. Kilise buna ilişkin doğru ya da yanlış duyumlar almış olabilir. Fakat öğretisi bakımından Katolik dogmalarıyla ters düşmese bile, Kilise'nin Karbonarileri de hedeflerinden biri olarak görmesi hiç de beklenmedik bir olgu sayılmaz. Çünkü Katolik Kilisesi, hep monarşiden yana olmuştur. Kendi gemisinin yelkenlerini ancak öyle bir rüzgârın dolduracağını öngörmüştür. Özgürlük ve demokrasi yelleri, öteden beri ona pek ters gelmiştir.

19. yüzyılın ikinci yarısında, aforoz edilmeyi ve üzerine şimşekler çekmeyi göze alan yürekli biri, Katolik Kilisesi'ni şöyle uyarabilirdi:

«Kendi zümresel çıkarlarınız için çeşitli ülkelerdeki krallıkları korumak uğruna, elinizde tutmakta olduğunuz şu din gücünü kullanarak politikaya bulaşmayı artık terk edip, sadece kendi asal işlevinizi yerine getirmeye baksanız çok iyi olacak. Yoksa varlığınızı bile yitirebilirsiniz.»

Nitekim Giuseppe Garibaldi'nin önderliğinde İtalyan birliği kurulurken, Roma, özellikle bu eylemin dışında tutulmuştu. Bunun nedeni Fransa imparatorunun papayı desteklemesiydi.

Giuseppe Garibaldi, Fransa ile olmadık bir çatışmaya girmek istemedi. Bu nedenle Roma'ya dokunmadı. Fakat 1870 yılında Fransa'da imparatorluk ortadan kalkınca, Roma'ya da girerek İtalya'nın birliğini bütünledi. Ancak dine karşı değildi. Katoliklere saygı gösterdi ve Kilise Devleti'nin sadece Vatikan çerçevesinde kalmak üzere bağımsız olarak varlığını sürdürmesine göz yumdu.

Katolik Kilisesi, devlet sahipliği bakımından Vatikan'da sıkışıp kalmakla yetinmek zorunda kalmış olmasına karşın uslanmadı. Kendisini aslında hiç de ilgilendirmeyen konulardan, özellikle Avrupa ülkelerinin iç politikasından elini eteğini çekmedi.

Nitekim 19. yüzyılda papaların gerek Masonluk gerek Karbonariler gerekse Avrupa'daki politik değişimlerle bağlantılı olmak üzere yayımladığı çeşitli bildirgeler var.

*** * ***

Masonluğun 1751 yılında Papa 14. Benedict tarafından ikinci kez aforoz edilişinden sonra, Katolik Kilisesi, bu gibi konularda tam 70 yıl suskun kaldı. Bu suskunluğu, 1821 yılında Papa 7. Pius bozdu.

Bu, beklenmedik bir tepki değildi. O sıralarda Karbonarilerin etkinliği hızlı bir artış göstermiş olduğu gibi, adları da duyulmuştu. Fakat papanın konuyu ele alış açısı bambaşkaydı. Karbonariler ile Masonluk arasında bağlantı kurduktan sonra, bu kişilerin amacının, dinsel inançlardaki umursamazlığı toplumlarda yaygınlaştırmak, böylece kendi görüşlerine uygun bir din oluşturup, Kilise'nin kutsallığı ve saygınlığı üzerine kuşku kondurmak olduğunu ileri sürdü.

1826 yılında Papa 12. Leo tarafından yayımlanan bildirgede de, masonlar ile birlikte Karbonarilere yüklenilmekteydi. Bu bildirgede, biraz da yakınma vardı. Papa, krallar ile prenslerin, kendinden önceki papaların uyarılarına pek aldırış etmediğini, gerektiğince etkili önlemler alınmadığını belirtmişti.

Aforoz yinelendi; elbette masonlar ile birlikte Karbonarileri de içermek üzere... Üstelik bu kez papa, yalnızca o sırada varlığını sürdüren bu gibi örgütlerin değil, ileride kurulabilecek tüm benzerlerinin de sonsuza dek aforoz edildiğini bildirdi. Bir de papazların lehine bir duyuru yaparak şöyle dedi:

«Bu tür kuruluşlara girmiş olan kimselerin, sır saklama üzerine vermiş olduğu yeminler geçersizdir.»

Bunun ne denli olabileceği, bu sözü eden papa bile olsa bir kişinin yeminini geçerli sayıp sayamayacağı başlı başına bir soru işareti ister.

Ancak Papa 12. Leo, bildirgesinin sonunda âdeta bir yumuşama göstererek, aforoz edilmiş gizli örgütlere girmiş olanlara bir pişmanlık olanağı tanımıştı. Buna göre; kilisede günah çıkararak açıklamada bulunanlar ile bu kuruluşlara ilişkin bilgisi olmakla birlikte, daha önce bildiklerini saklamış, ama şimdi bu gibi örgütlerin üyelerinin adlarını verecek olanların bağışlanacağını duyurdu.

Olaya bakın!... Doğru olsun olmasın, bilgi veren bağışlanacak.

Papaların, masonlar, Karbonariler, diğer ezoterik örgütler ve ulusal nitelikli girişimlerde bulunanlar ile bağlantılı bildirgeleri, 19.yüzyıl boyunca her biri birkaç yıl aralıkla böyle sürüp gitti.

*** * ***

1878 yılında 13. Leo adıyla papa olan Vincenzo Pecci, artık Kilise Devleti yitirilmiş olduğu için çok zor koşullar altında kalmış bir Vatikan devralmıştı. Kendinden önceki papaların birçoğundan farklı, çok geniş kültürlü bir kişiydi. Bir yandan tüm kiliselerde sıkı bir eğitim programını gözetirken, diğer yandan din öncelikli sayılmak koşuluyla, Kilise'nin bilim ile barışmasını öngörüyordu. Bu bakımdan, "reformist bir papa" olarak nitelendirilmiştir.

13. Leo, tam 25 yıl süren papalık dönemi boyunca 117 bildirge yayımladı. Bunlardan dokuzu Masonluk ile ilgilidir. En önemlisi, 1884 yılında "Humanum Genus" *(İnsan Türü)* başlığını taşımak üzere yayımlamış olduğu bildirgedir.

O da masonları suçladı. Ancak bunu yaparken önceki papalardan hayli farklı bir taktik kullandı. Öyle ki, masonlar gerek bireysel bakımdan kendileri gerekse üyesi oldukları bu kurum hakkında her ne söz ediyorsa, papa da onları aynı bakımdan yermekteydi. Masonlar her neyi savunuyorsa, papa onlara karşı çıkıp tezlerini çürütmeye girişiyordu. Masonlar her neye karşı çıkıyorsa, papa ondan yana bir tutum sergiliyordu.

Örneğin masonlar, her ülkede din ile devlet işlerinin mutlaka birbirinden ayrı tutulması gerektiğini ileri sürüyordu. Papa bu tutumu şiddetle eleştiriyor, kendine göre masonların yanılgılarını ortaya seriyordu.

Ancak o sıralarda Fransa'da iktidarı ele geçirmiş olan cumhuriyetçilerin de bu bağlamda bazı girişimleri vardı. Papa, Fransa'daki tüm cumhuriyetçileri mason olmak ya da masonların emellerine çanak tutmakla suçladı.

[13. Leo'nun bu konuda nasıl bir girişimde bulunduğuna sonraki bir bölümde değineceğiz.]

Masonlar insanların din ve vicdan özgürlüğünü, yasalar karşısında herkesin eşit olması gerektiğini savundukça, papa buna şiddetle karşı çıkıyor, böyle bir şeyin niçin olamayacağını ve olmaması gerektiğini anlatıyordu. Papanın görüşü uyarınca; birbirlerinden çok farklı inançları olan kimselerin bir araya gelerek aynı çatı altında toplanması, dinsel inançların öneminin yadsınmasıyla özdeşti.

Nitekim burada bir paragraf açarak Osmanlı Devleti'nde masonlar ile ilgili bir duruma değinmekte yarar var... Aynı sıralarda Sultan 2. Abdülhamit, genel olarak Masonluğa karşı ise de bu ülkeden yabancı masonların etkinliklerine göz yumuyordu. Ancak Türklerin mason olmalarına şiddetle karşı çıkıyordu. Bunun göstermelik nedeni de çok ilginç: «Bir Müslüman, gayrimüslimler ile aynı çatı altına giremez.»

Papaya dönelim...

Masonlar, Doğalcılık (Natüralizm) ve Gerçekçilik (Realizm) akımlarına ne kadar önem verirse, papa da bunlara o kadar karşı çıkıyor ve şöyle diyordu:

«Böylece insanların "öteki dünya"ya ilişkin umutlarını yok etmeye, onları Tanrı ve maneviyata değil, sadece maddi nitelikli ve sonlu şeylere bağlamaya çalışıyorlar.»

*** * ***

Bir kez daha Sezar'ın hakkı Sezar'a...

Papa 13. Leo, Masonluğa karşı çıkan ve onlara suçlamalar yönelten bir kişi olarak, o tarihe kadar Masonluğun amaç ve ilkelerini, locaların çalışmalarını, en iyi inceleyen, öğrenip anlamaya çalışan papa olmuştu.

Yayımladığı bildirgelerde, bunları eleştirip yanlışlıklarını ortaya sermeye girişmeden önce, birçoğunu uzun uzun anlatmaktaydı.

Elbette onun da yanılgıları ve konuya tek yönlü bir bakışı vardı. En önemli yanılgısı ise, Fransız Masonluğunu örnek alması, dünya yüzünde başka türlü bir Masonluk yokmuş gibi davranması, özellikle Anglosakson Masonluğunu göz ardı etmesiydi. Oysa o tarihlerde Masonluktaki farklı anlayışların dünya yüzündeki yaygınlığı bakımından Fransız Masonluğu, tümünün pek küçük bir oranını oluşturuyordu.

Bu noksanlığına ya da yanılgısına karşın, 13. Papa Leo'nun yayımladığı "Humanum Genus" başlıklı bildirgenin kapsamı öyle güçlü, öyle doluydu ki; sonradan şöyle etkiler yarattı:

- Sadece Katolikler değil, Protestanlar arasındaki birçok din adamı da papanın anlattıklarını doğru sayıp, masonlara karşı açıkça cephe aldı. Üstelik bu bağlamdaki etkiler sadece Kıta Avrupası'nda değil, İngiltere ve Amerika'da bile görüldü. Anglosakson Masonluğunun nasıl olduğunu iyice bilmeyen din adamları, onu da Fransız Masonluğu gibi sandı.
- Değil Katolik, Hıristiyan bile olmadıkları halde ön yargılar ya da art niyetlerle Masonluğa karşıt girişimlerde bulunmayı kafalarına takmış olanlar, papanın anlattıklarını, kendilerine göre uyarlayarak kullandı.
- 20. yüzyılda Komünizm, Faşizm ve Nazizm gibi totaliter rejime geçilen ülkelerde Masonluk yasaklanırken, -aslında o rejimlerde buna hiçbir gerekçe göstermek gerekmemesine karşın- Papa 13. Leo'nun "Humanum Genus" adlı bildirgesinde anlattıklarından yararlanıldı. O rejimlerde da Masonluk, özellikle özgürlükçü tutumu nedeniyle dışlandı.

Papa 13. Leo tüm bunları kendinden öyle emin, öyle inanmış bir tarzda yapmıştı ki, Fransa'da Leo Taxil takma adını kullanmakta olan bir şarlatanın ağına düşmekten kaçınamadı ve 1895 yılında dünya kamuoyu önünde çok zor bir duruma düştü. (Bu olaydan ***"Güzel Filip"*** başlığını taşıyan bölümde de söz etmiştik.) Bundan sonra da Masonluk ile ilgilenmemeyi yeğledi. Ta ki kimi masonlar, 1902 yılında Masonluğun tarihinde ilk kez olmak üzere uluslararası nitelikli bir mason örgütü kurmak üzere girişime başlayana kadar.

İşte o zaman papa, "Annum Ingressi" *(Yeni Yıl)* başlığı altında Masonluk ile ilgili son bir bildirge daha yayımlayıp, bu girişimi de kınadı. Bu girişimin en büyük karşıtının aslında İngiltere Birleşik Büyük Locası olduğunu ya hiç bilmiyordu ya da onun alıp veremeyeceği sadece Fransız Masonluğu ileydi.

*** * ***

Bu kitabın başından beri Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar ile birlikte onların çevresinde dolaşanlar üzerinde özetle durarak bu aşamaya geldik.

Artık 20. yüzyıla girelim. Günümüze çok daha yakın olaylar ve konular üzerinde duralım.

20. yüzyılda Tapınakçıların yepyeni bir tarzda canlandığını göreceğiz.

Masonlukta, öncekilerden farklı oluşumların baş gösterişine tanık olacağız.

Siyonistlerin, şimdi dünya kamuoyunun indinde Siyonizm terimi bambaşka bir anlam kazanır biçime dönüşmüş olsa bile, kendi özgün adlarını taşımayı sürdürüp, kendi ülküleri peşinde koşarken bayrak açışlarını izleyeceğiz.

Tüm bunların yanı sıra, nasıl 18.yüzyıldaki aydınlanma eyleminin etkisi ile birçok ezoterik örgüt doğmuşsa, bir benzer olgunun 20. yüzyıldaki politik ve toplumsal yapılanmanın değişimiyle oluştuğunu izleyeceğiz.

Fakat onlara gelmeden önce anlatmamız gereken biraz uzunca bir öykü var. Bu öykü, başlangıcında konumuzla ilgisiz gibi görünüyorsa da, sonradan çok önemli bir bağlantı kuruyor. Hatta odak noktalarından birine yerleştiği bile söylenebilir.

Sonraki Bölüm : Rennes